

TRAVESSANT FRONTERES FINS AL BERGUEDA

Pla de transició al treball (PTT)

Una modalitat de programes
de formació i Inserció (PFI)

Projecte Integrat
PTT auxiliar de vendes,
oficina i atenció al públic

PROMOCIÓ 2021-2022

Treball en xarxa coordinat pel Departament d'Educació i l'Ajuntament
de Berga. Institut de referència IES Guillem de Berguedà

Tutorització
Elena Roqueta Crusats

Professora experta
Anna Orriols Vernet
Cristina Prat Nuñez

Revisió de textos
Maria Alba Tort Clérico
Elena Roqueta Crusats

Agraïments
Josep Casafont Cendra
Maria Alba Tort
Alumnes Eart Vic
Alumnes PFI PTT Berguedà

Històries de joves migrants sols que busquen una vida millor al Berguedà. Una aposta pedagògica de sensibilització i cohesió grupal entre alumnes.

PRESENTACIÓ

El Pla de Transició de Treball (PTT) Auxiliar vendes, oficina i atenció al públic, una modalitat de Programa de Formació i Inserció (PFI) ubicat a Berga publica Travessant fronteres fins al Berguedà, un recull de deu relats d'històries d'alumnes del PTT de Puig-Reig -Auxiliar de vivers i jardineria- i familiars dels joves del perfil del PTT de Berga - Auxiliar de vendes, oficina i atenció al públic.

Aquesta proposta literària juvenil i il·lustrada narra la història de la vida de deu joves de procedències diverses que han hagut d'emigrar del seu país d'origen al Berguedà. En els relats veiem un crit de valentia i esperança, un crit a la lluita i l'esforç per una vida millor, un crit, en definitiva, pel dret a migrar i ser respectat. Els joves migrants sols han arribat al Berguedà després d'un llarg viatge durant la preadolescència, sense referents familiars i perseguint un somni que no ha acabat com imaginaven, ho han apostat tot per exercir el seu dret a la vida i ser feliços i, han vist una esclatxa de llum al recurs del PTT per incorporar-se al sistema educatiu i tenir més oportunitats laborals. En aquest sentit, Travessant fronteres fins al Berguedà, és un recull de testimonis d'aquests trajectes i retrata les dificultats que han patit els joves en el seu lloc d'origen i els riscos i perills que van patir per arribar a Espanya.

L'objectiu d'aquests petits relats pels joves i familiars de l'alumnat del PTT és donar a conèixer les històries de vida, el procés migratori en plena adolescència, i pretén reflectir un recull de processos migratoris que fereixen, però que també empoderen, que allunyen però també acosten.

A més a més, aquesta revista pretén ser una eina de sensibilització i desestigmatització per als diferents PTT d'arreu de Catalunya, ja que un percentatge de l'alumnat que es matricula en aquests estudis educatius són joves migrants sols, amb el propòsit de generar una societat més respectuosa amb les persones que arriben a casa nostra i sensibilitzar a les noves generacions. Des del punt de vista pedagògic, es pretén apropar a tot l'alumnat a diferents realitats per tal de potenciar l'empatia, el respecte i el valor d'ajudar i compartir.

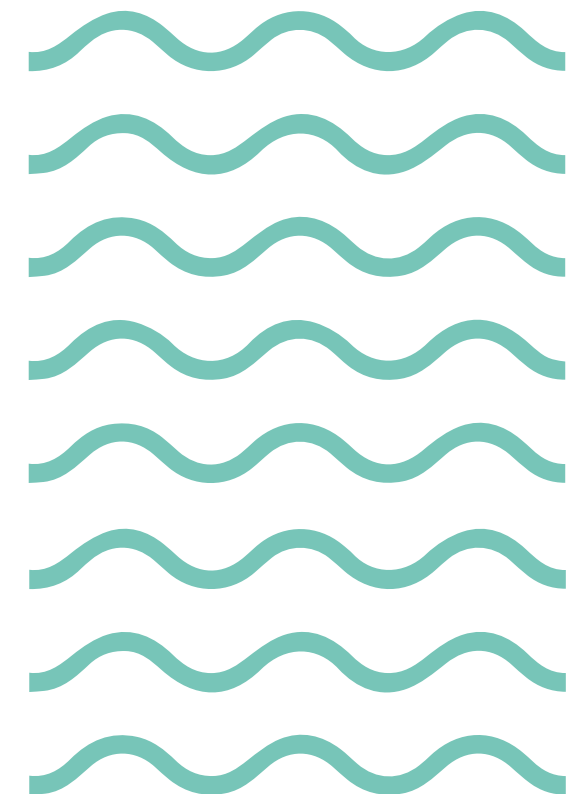
A través d'entrevistes, l'alumnat del PTT de Berga connecta amb l'alumnat del PTT de la població veïna, Puig-Reig, per compartir les històries de vida. Aquest treball cooperatiu ha servit per apropar els joves provinents de diferents processos vitals i prendre consciència de les diferents realitats de vida que viuen els joves. Duent a terme aquest projecte hem conegut de primera mà els entramats

dels processos migratoris i ens hem pogut imaginar què és una barca carregada d'una cinquantena de persones, trajectes interminables, llargues hores d'espera, esgotament físic, por, inseguretat, però alhora, ganes de viure una vida més plaent. Molts dels joves migrants sols exposen que els joves autòctons pensen que els migrants venen a robar o porten una vida molt precària quan realment han vingut a Catalunya per a trobar una oportunitat de vida i complir els seus somnis.

L'equip docent del PTT creu que és important crear sinergies amb altres alumnes i cooperar en altres estudis superiors, ja que aquests poden ser referents pels alumnes del PTT que volen tenir una continuïtat formativa. És per això que el CFGM de Serigrafia de l'Escola d'art de Vic (Osona) ha realitzat les il·lustracions de la revista que acompanyen els relats dels protagonistes, cosa que ha permès plasmar l'essència de vida dels protagonistes i poder arribar així, al cor de l'espectador.

En els relats d'aquesta revista veurem i sentirem la veu d'uns joves que expliquen el seu viatge com una experiència traumàtica: viatjar en pastera, amb vaixell o sota els eixos d'autobusos i camions. El viatge, l'estat

emocional dels joves, fou marcat per la solitud, la incertesa i la por. Un dels aspectes en comú amb tots els relats, és la por que els trobi la policia i el tracte que tindran i, sobretot, por que els retornin al país d'origen i que l'esforç no hagi valgut per res.

1 DE GÀMBIA A ALGÈRIA I D'ALGÈRIA A ESPANYA

El país d'acollida no és ni una pàgina en blanc ni una pàgina acabada, sinó una pàgina a mig escriure

(Amin Maalouf. Les identitats que maten)

A .S. és d'origen Gambià i té disset anys. A Gàmbia vivia amb la mare i dos germans. La mare treballava a una botiga d'alimentació, com a dependent. Els seus pares es van separar quan ell era molt petit, al poc temps de néixer el seu pare, es va morir. La mort del seu pare i la situació socioeconòmica del país el va dur a fugir, sense avisar a ningú. Com quan una branca de l'arbre. Es va deslligar del tronc de la seva família. No perquè no l'estimés, no; si no per defensa pròpia. Per no esdevenir un cadàver abans d'hora, com li havia passat al seu pare. El 2020, en plena pandèmia mundial de la covid-19, va decidir emprendre el seu viatge. Aleshores coneixia molta gent que tenien un projecte en comú: planejar el viatge de fugida i emigrar cap a Espanya.

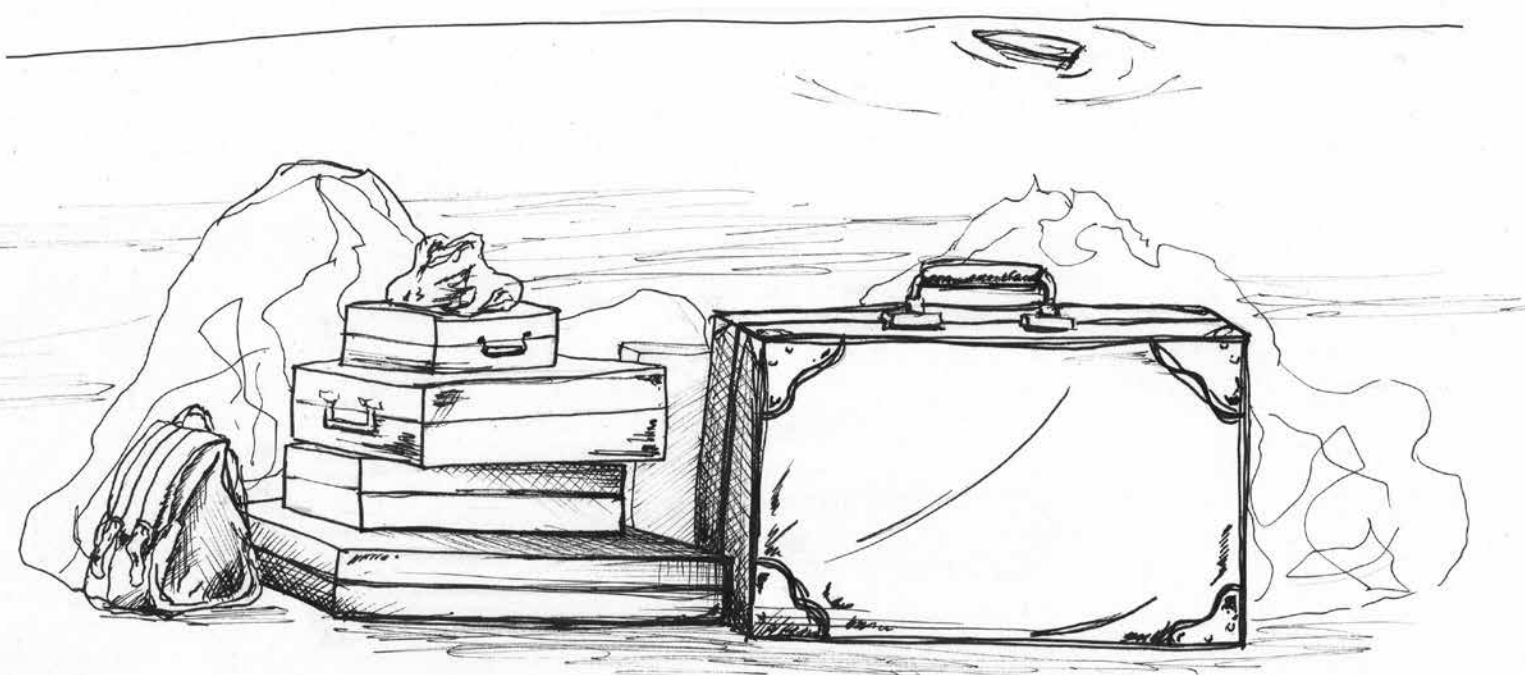
Així doncs, va deixar-ho tot per perseguir el somni europeu, el somni d'una vida millor i van marxar de Gàmbia fins a Senegal, va pujar a un cotxe i començà l'aventura amb d'altres companys que perseguien el mateix objectiu. La frontera entre el Senegal i Gàmbia és la frontera internacional, en part terrestre i en part marítima que separa Gàmbia del Senegal. Gàmbia és un país de l'Àfrica Occidental, gairebé enclavat a Senegal.

El progressiu tancament de la que era la principal ruta migratòria, la que unia el Sene-

gal, Mauritània, el Marroc i les illes Canàries, va obligar el grup de joves africans a buscar camins alternatius. Camins que van recórrer amb autocar fins a arribar a les portes del desert del Sàhara, on la ruta va ser arriscada i perillosa i on les màfies de tràfic de persones es fan fortes. El trajecte va durar dies per creuar la capital senegalesa, Dakar, amb la de Mali, Bamako.

De Senegal va embarcar amb una pastera fins a Mauritània. Un cop arribat allà va agafar un autobús a Malí, capital de Bamako i va viatjar durant dos dies. La policia fronterera de Mali els va anar cridant un per un per segellar l'entrada al país. Trobar-se joves subsaharians que fan la ruta cap a Europa en els trajectes que uneixen les principals capitals africanes és més habitual del que podria semblar. Des de fa temps, una xarxa d'autobusos econòmica i efectiva s'ha convertit en l'opció de molts immigrants per arribar a les portes del desert i fer l'últim pas abans de plantar-se davant del mar que separa els dos continents. El jove va creuar Gàmbia cap a Algèria travessant tot el desert, amb tot el que això significa. Va tardar mesos en aquella immensitat desolada on el sol hi picava de valent.

"vaig plorar molt". Va estar cinc mesos estancat al Sahara. Va emprendre el seu viatge del

Sahara fins a Canàries amb pastera. El viatge va ser molt dur, va morir gent i ell va estar a punt de morir.

“Jo no sabia si el meu cos cediria davant de tant infortuni. T’adones, en aquests moments, que la vida és una loteria. No saps ben bé perquè s’ha mort aquell que compartia la pastera amb tu i perquè tu ho pots contemplar. Et sobrevé un complex de culpabilitat. Sembla com si tu haguessis fet quelcom malfet. No saps cap on es dirigeix la mort. I t’envaeix el pessimisme i la negror. Per això se’m fa tan dur explicar-ho “

“No puc, no puc explicar, ho he passat molt malament, només fa un any que he arribat a Espanya. He tingut sort que he conegut gent molt bona, i m’ha ajudat molt, però la vida és difícil, molt difícil. La meva mare em diu, vine però jo no vull. Aquí estic bé, vull buscar el meu futur aquí, jo sol.”

Jo l’escoltava corprès i commogut. Aquesta entrevista que m’havien encarregat com a treball del projecte integrat, ara esdevenia una història molt aprofitable pel meu aprenentatge i per a la meva pròpia experiència. I amb molta empatia el seguia escoltant.

El jove va arribar a Catalunya després d’un periple que els ha dut a arriscar la vida travessant amb pastera del continent Africà a la península Ibèrica. Les motivacions que van dur al jove a emigrar van ser econòmiques, amb l’anhel de millorar les condicions socials, raons polítiques, fugida de situacions familiars conflictives i, també viure una aventura fruit de l’edat d’adolescència.

A.S. tenia la necessitat de fugir de les injustícies, pobresa i marginació en les quals ha havia viscut, per poder optar a la possibilitat d’un futur digne, així com de més oportunitats formatives i laborals.

La situació de les famílies d’aquests joves que migren és més aviat inestable, amb recursos econòmics limitats i escassos, amb relacions delicades.

Finalment, el dia que va arribar a Algèria la sensació era d’una immensa satisfacció, però sabent que encara havia de passar la part més difícil i perillosa, agafar rumb a Espanya per mar, aquí començava la ruta migratòria d’Algèria cap a Espanya, probablement la part més dura del full de ruta.

Van fer un llarg camí fins arribar a la costa, allà paguen a màfies o les aconsegueixen ells per persona val de uns 1600 a 6000 euros.

Finalment, van agafar rumb amb pastera cap al destí final. Normalment tarden de trenta-sis hores a deu dies depenent dels factors climatològics i altres, fins arribar a la costa Espanyola. Una vegada arribats a Canàries, la Creu Roja els esperava per acollir-los. Després d’uns dies recuperant-se de les ferides físiques ocasionades pel viatge, el van enviar amb avió fins a Madrid. La ciutat de Madrid no li va agradar i va decidir marxar a Barcelona, a Molins de Rei, a un centre joves migrants sols i més tard, a Berga, el seu destí actual. Actualment està estudiant el PTT d’auxiliar de Jardineria a Puig-Reig, feliç i amb ganes de seguir el seu camí cap a la felicitat.

T’adones, en aquests moments, que la vida és una loteria.

2

PRIMER MITJÀ DE FUGIDA: EL CAMIÓ

El M.B. nascut al Marroc, (Casablanca) i té disset anys. M. B a Casablanca vivia amb la seva família, el pare, la mare, i quatre germans. El pare treballava de pintor i la mare cuidava els fills.

M.B. no volia formar part del paisatge esquerdat per la violència i les drogues, amb alts índexs d'atur i d'inseguretat. Als 17 anys va pujar a una pastera, com molts joves que decideixen jugar-se la vida al mar en botes de fira.

Als disset anys va decidir planejar un viatge a Espanya en busca d'un futur millor. Un dia, sense pensar-s'ho gaire, va amagar-se sota l'eix d'un camió i va emprendre el seu viatge. Un camió carregat de fruita, anava direcció cap a Andalusia. Duia poc equipatge, vestimenta senzilla, texans i una samarreta. Explica que normalment el perfil joves que viatgen són molt discrets, eviten la conversa i el creuament de mirades i viatgen sols o acompanyats d'altres joves del mateix perfil.

Un cop arribat a Andalusia el conductor del camió, des del retrovisor, el va veure com sortia de sota del camió. Sorprés li va donar una poma i una llauna de coca-cola. Un cop arribats, la policia el va veure i el va portar a Comissaria. A comissaria li van agafar les empremtes i va estar al calabós durant dos

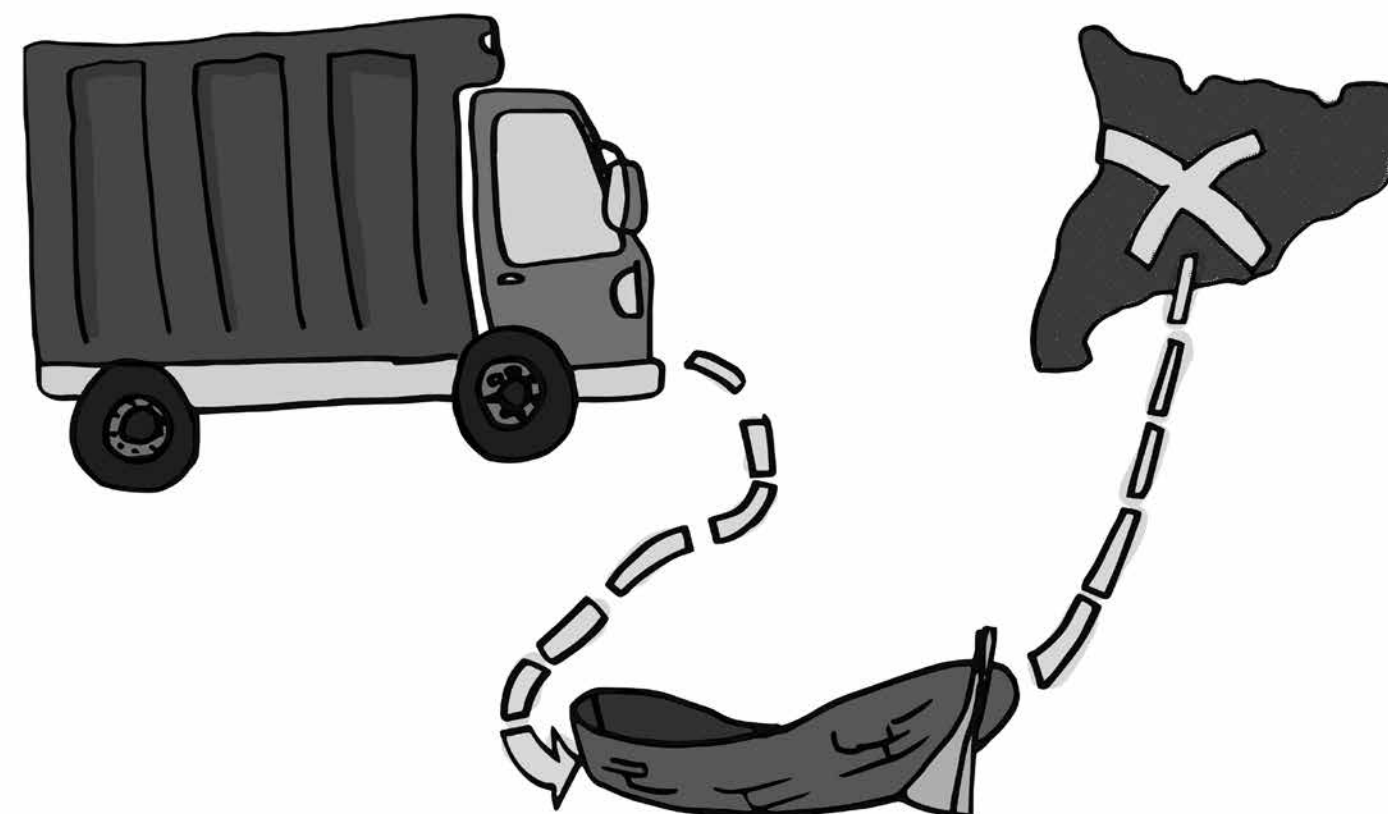
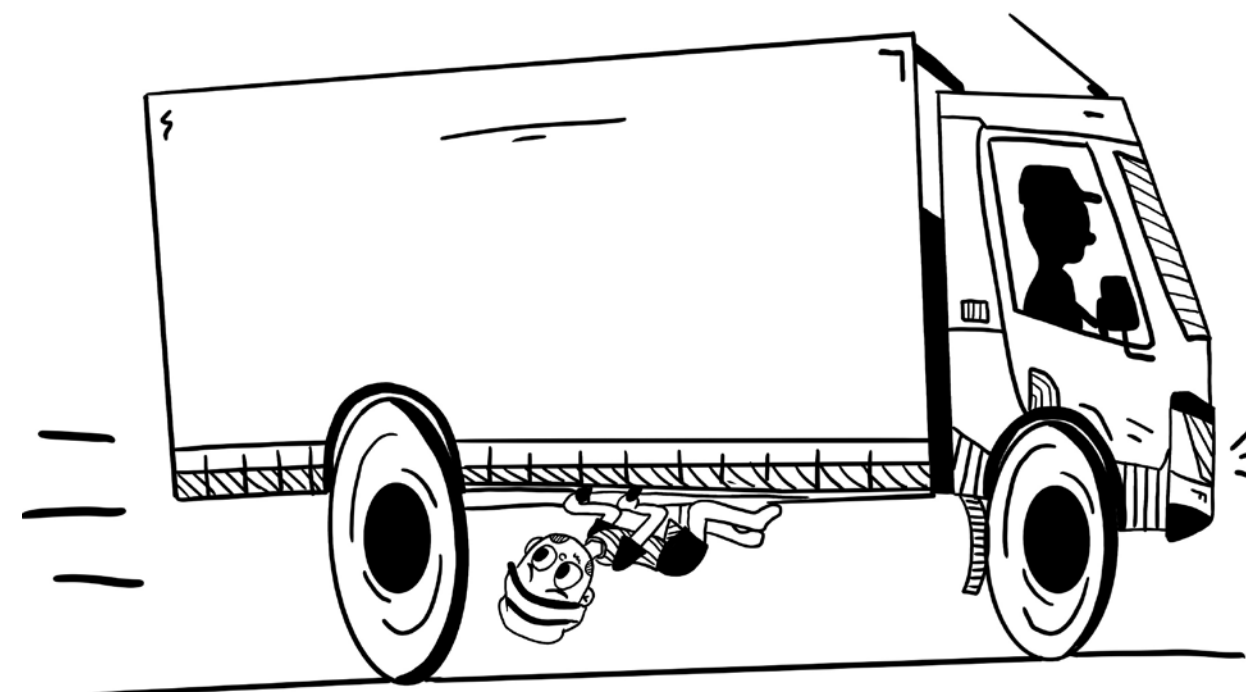
dies. Poc més tard, el van portar a un centre de menors, i es va escapar direcció al bosc, es va perdre. Perdut i desolat, va dormir durant dues setmanes al carrer, demanava caritat per alimentar-se i sobreviure. Després de dues setmanes vivint amb aquelles condicions tant precàries, va demanar diners per poder agafar un autobús direcció Barcelona.

Un cop arribat a Barcelona, desesperat, va decidir anar a la comissaria perquè l'ajudessin i el van enviar al centre de menors, a Diagona, el centre d'acollida actual.

Actualment, fa tres anys que viu a Puig Reig, cursa el PTT d'Auxiliar de Jardineria. Té l'objectiu de treballar i poder ajudar a la família, estudiar i simplement, viure. Vol aconseguir diners per poder portar a la seva mare i recuperar la seva vida familiar.

El M.B. fa un any que no veu els seus pares. Diu que prefereix no parlar-hi cada dia perquè els enyora moltíssim. Al M. li agrada estudiar i té moltes ganes de treballar. No vol tornar al Marroc fins que no aconsegueixi acaronar el futur que tant ha somiat:

"Tinc somnis grans. M'agradaria guanyar-me la vida, viure com una persona normal. I ho aconseguiré."

3

PODRÉ SEGUIR ELS MEUS SOMNIS?

M. T., un jove de Gàmbia de divuit anys, un amant del fútbol i bon estudiant, vivia amb la família. El pare va morir quan era petit, i vivia amb la mare i el seu dos germans. La mare treballava de pagesa al camp però no podia assumir les despeses de tota la família. Des dels tretze anys pensava en escapar del país i somiava en una vida millor. Finalment, quan va fer els disset anys, l'any 2020, va decidir emigrar cap a Espanya per cercar noves oportunitats i complir el somni que feia tants anys que projectava. Cansat de la situació i la pobresa del país, va decidir planejar un viatge juntament amb uns amics..De Gàmbia es van traslladar amb cotxe fins a Senegal, platja de Senegal (Buro). Allà van agafar la pastera, juntament amb unes cinquanta-seixanta persones sense veure l'horitzó, van posar rumb fins a les Palmes, Tenerife . Durant dotze dies van viatjar lluitant contra el mar i intentat sobreviure aquella situació tan difícil.

El tercer dia de l'aventura, la tempesta i les inclemències del temps van cobrir la patera d'aigua i es va fer malbé el menjar: portaven aigua, galetes i cafè Senegalès. Només els va quedar l'aigua per sobreviure i arribar al seu destí. El protagonista diu "vaig plorar molt, vaig plorar molt, tots veiem la mort molt a prop, va ser terrible, terrible!".

Poc més tard, també es va acabar l'aigua, van sobreviure bevent l'aigua del mar. L'aigua del

Marroc li va deixar ferides a la pell. Molts dies es despertava pensant que no podrien sobreviure. Després de dotze dies van arribar per mar a Les Palmes, allà van baixar tots de la patera i no podien ni caminar. El protagonista explica que quan van veure la llum del port, pensava que estaven tots morts, molts ferits i amb unes condicions al límit. De seguida, van arribar ambulàncies per a socorrer tots els passatgers. M.T va passar molt fred, va patir molt, va plorar moltes nits, no es va arribar imaginar mai que passaria per aquestes condicions i la mort fos tan present. Va arribar a Les Palmes, amb ferides, desnutrit, sense poder orinar, amb sang i greus lesions i marques a la pell que li quedaran per sempre. Durant cinc dies no va poder asseure's, ni caminar. El primer que va menjar, després de deu dies sense menjar, va ser pa bimbo amb melmelada, i li va costar molt menjar, estava destrossat. A les nits, no podia dormir i havia de dormir cap per avall. Les ferides del viatge no el deixaven descansar.

—Mogut per la intensitat del relat intento crear contacte visual: una mirada que transmeti interès, empatia o consol. Però ell segueix absent i manté la mirada desenfocada, fixa en un punt. Com si les imatges s'anessin succeint dins la seva ment de manera automàtica i l'experiència que ara narra pertanyés a una vida passada. Penso que encara que l'empatia és bàsica per comprendre amb

tot el que m'ha explicat no cal que empatitzi més perquè sí no, em quedaria sense paraules i també el comprenc quan m'explica que li sembla que no li hagués passat amb ell perquè de vegades, la intensitat de la desgracia és tan forta, que cal apartar-se'n.

Un cop recuperat, va poder contactar amb la família. Després d'estar a l'hospital durant tres dies, el centre de menors de Tenerife el va allotjar a l'Hotel Aran, durant dos mesos i una setmana. Aleshores va començar un periple per diferents centres de menors a Andalusia. Més tard, va agafar un avió direcció cap a Barcelona, i el van acollir a Can Santoi, al centre d'acollida urgent de menors refugiats, a Molins de Rei. Al cap de tres mesos el van enviar a L'Alberg de Berga durant sis mesos, i seguidament li van oferir un pis tutelat compartit a Berga, sota la tutela d'un educador. Els educadors li van suggerir l'oportunitat d'estudiar el PTT d'Auxiliar de Jardineria, ubicat a Puig-Reig.

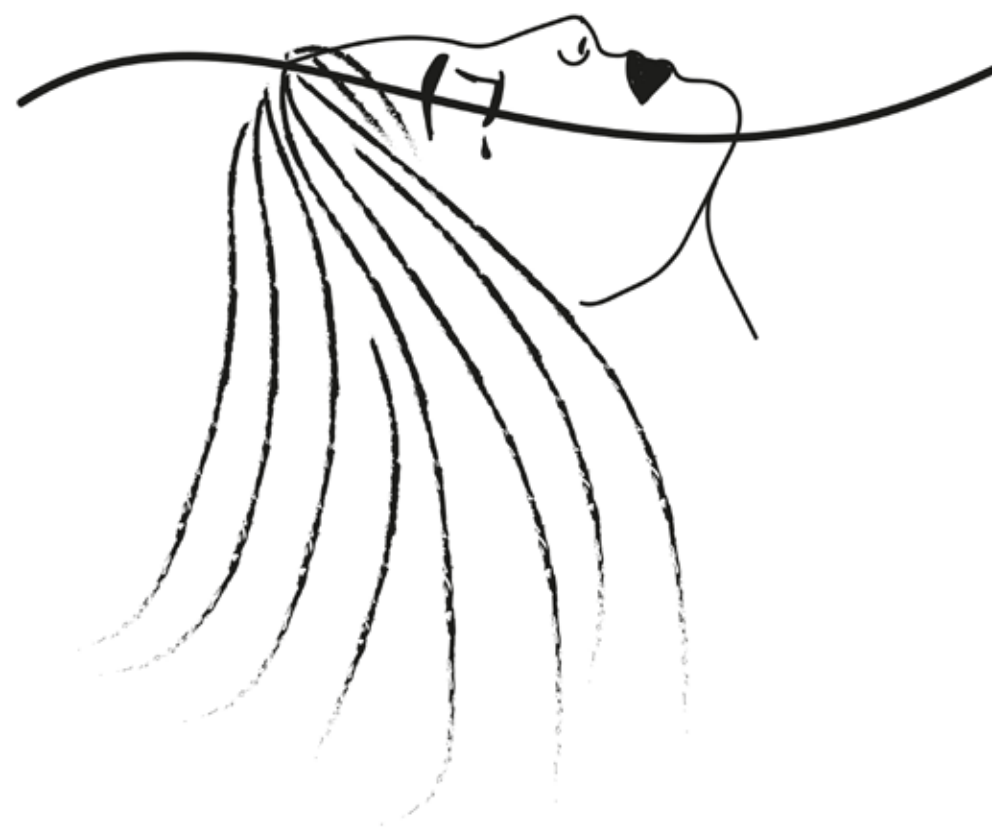
Després d'un any i mig a Espanya, es troba bé, troba molt a faltar la seva família, tot i que parla sovint amb ells. Actualment, està estudiant i té per objectiu treballar i obtenir els papers. Té la il·lusió que algun dia es podrà portar la família a Espanya, però ho veu complicat. Li agrada molt l'esport i li agradaria jugar a fútbol.

"va ser molt dur, vam arribar amb unes condicions molt fortes, amb ferides, sang, sense poder caminar. Quan vaig arribar no parlava, no em movia, tenia la mirada perduda, molt malament, molt malament..." Quan vaig arribar i vaig poder dormir a un llit, em despertava pensant que estava a la pastera. He tingut malsons i encara en tinc. Aquest viatge, sens dubte m'ha marcat per sempre".

M.T.

Jove gambià

No es va arribar imaginar mai que passaria per aquestes condicions i la mort fos tan present

4

EL CAMÍ QUE ES REDREÇA

L'A.L., un jove marroquí de disset anys, un nen aparentment entranyable, simpàtic i molt valent, ha superat i s'ha enfrontat a situacions difícils, molt adverses, que l'han marcat de per vida i l'han fet molt fort. L'A.L. ha viscut fins als onze anys a Marroc (Tetouan). Al Marroc tenia una vida molt plena, un estudiant excel·lent i tot va canviar, quan la seva mare va haver de decidir anar a treballar a Ceuta per feina i allà va començar tot. Malgrat la mala notícia, ell es va quedar sol amb el seu pare i va continuar els seus estudis i amb la seva rutina diària. Un any després, els seus pares es van separar i el seu pare va deixar la feina. Donada aquesta situació, l'A.L. va haver de deixar els estudis amb només dotze anys i posar-se a treballar per aportar un sou a casa. Més tard, no va poder suportar la pressió de treballar i aportar un sou a casa, i amb només setze anys va decidir marxar a Ceuta amb la seva mare.

Un cop instal·lat a Ceuta, es va ajuntar amb males companyies i va començar a consumir drogues. Tot i les males influències va trobar feina, però el seu objectiu principal era marxar a la Península. La situació adversa el va portar a dormir moltes nits al carrer, consum de drogues, baralles i delinqüència, fins que va decidir creuar la frontera per arribar a Espanya. Tot i que sabia la perillositat a la que s'enfrontava, va pujar amb pastera amb set mil euros en mà fins a Algeciras. Els tripu-

lants de la patera eren cinc persones. Un cop arribats a Algeciras, van canviar-se de roba i dutxar-se i després de dos dies, van buscar busos per arribar a Barcelona però no va tenir sort, i el bus no va arribar i no tenia més diners. Finalment, va trucar un amic seu i el va portar fins a Marbella. I es va estar allà dues setmanes fins que el seu amic el va portar a Màlaga. Un cop arribats a Màlaga va agafar un bus fins a Barcelona. La Policia el va interrogar i en no tenir diners, i ser un jove migrat sol, van contactar amb la Creu Roja i va estar quatre dies. Allà li van fer la prova de la COVID.

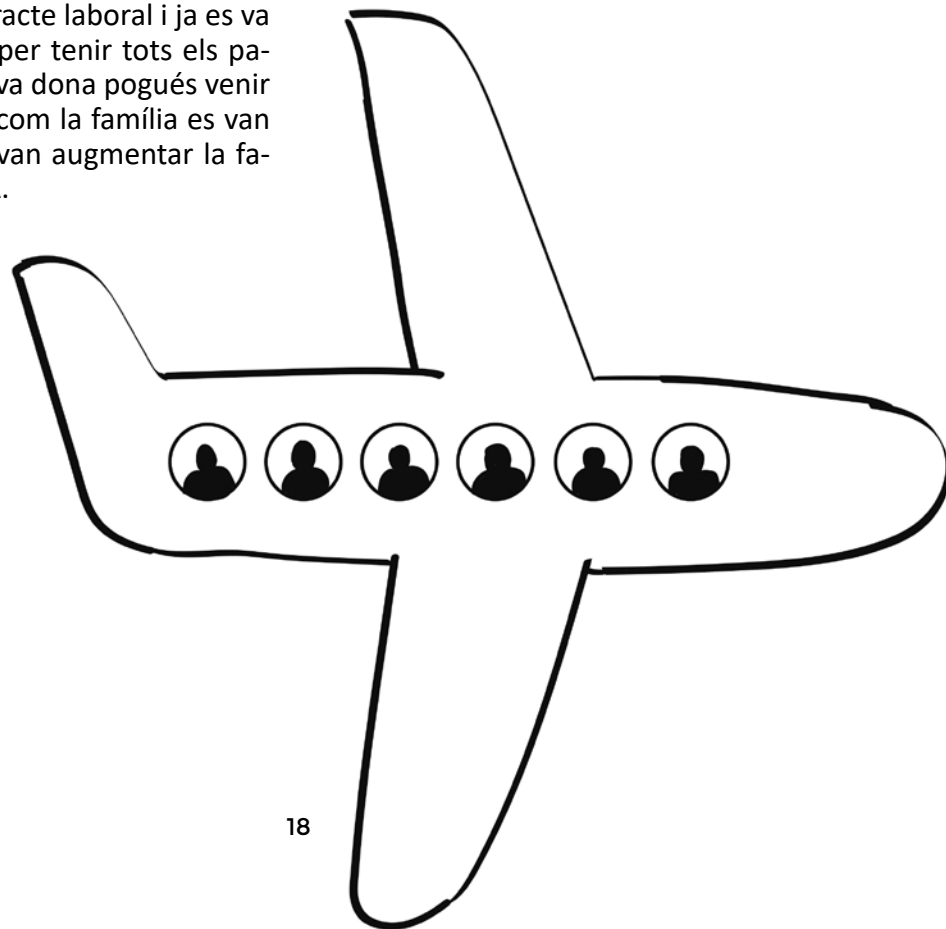
Al cap de 4 dies, Creu Roja el va derivar a Can Santoi de Molins de Reis i el centre va contactar directament amb la seva família i allà va estar sis mesos. Després dels quals, per mala conducta, el van derivar al centre de joves migrants sols de Puig-Reig. Actualment, té disset anys i viu a un centre de joves migrants sols de Puig-Reig, tot i que té ganes de retrobar-se amb la seva mare i les seves germanes i germà. Moltes vegades es troba molt sol, té ganes de tirar endavant i continuar el seu itinerari formatiu, realitzant el PTT de Jardineria. A.L. vol treballar, guanyar-se la vida, fer una casa, tenir un cotxe i parella, i sobretot, poder retrobar-se amb la seva mare. Li agrada Kin boxing, vol una vida tranquil·la i normal.

5

EL PARE QUE OBRE PORTES

Aquesta és la història del pare del M.A., nascut el catorze de gener de 1964 a Hoceïma, Marroc. A causa de la mala situació que s'estava vivint al Marroc, el seu germà Ali, que vivia a França, va viatjar amb avió fins al Marroc on els dos germans van agafar un vaixell cap a Espanya i, un cop allà, l'Ali el va portar a casa del seu amic Oualid, que ja vivia a Espanya de feia anys i s'havia pogut comprar un pis. Ara que el pare del M.A. tenia un lloc on viure, es va posar a buscar feina per tal de poder permetre's comprar un pis i complir amb el seu principal objectiu: que pogués venir la seva dona del Marroc. Va ser al cap de sis mesos que ja es trobava treballant amb un contracte laboral i ja es va poder posar en marxa per tenir tots els papers legals perquè la seva dona pogués venir a Espanya. I així va ser com la família es van poder reunir a Berga i van augmentar la família amb un fill, el M.A.

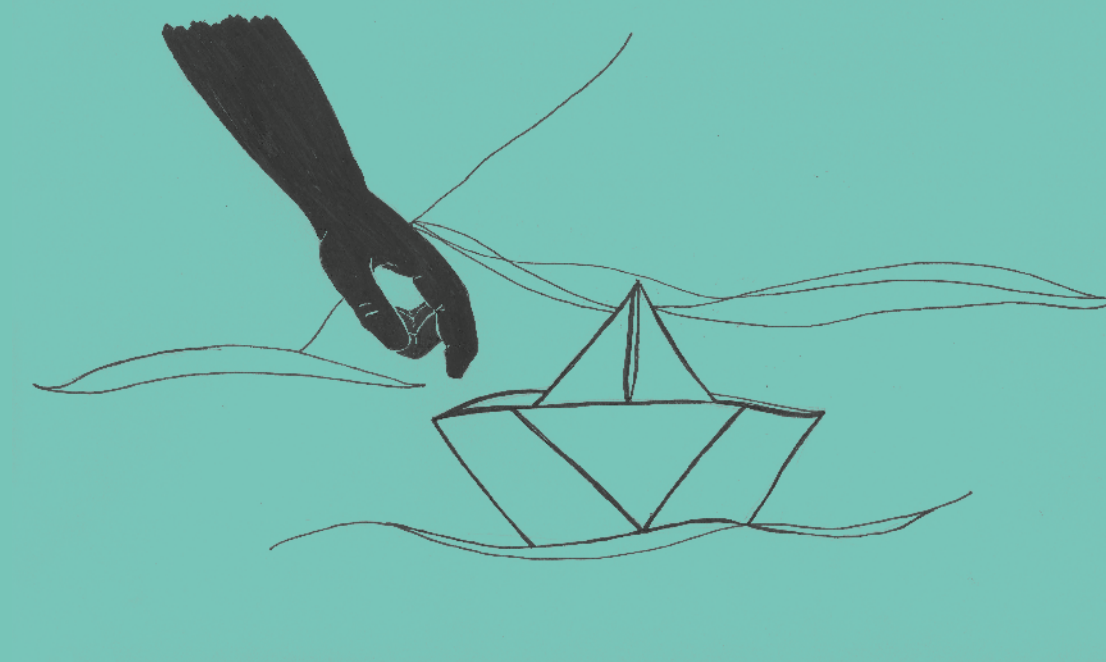
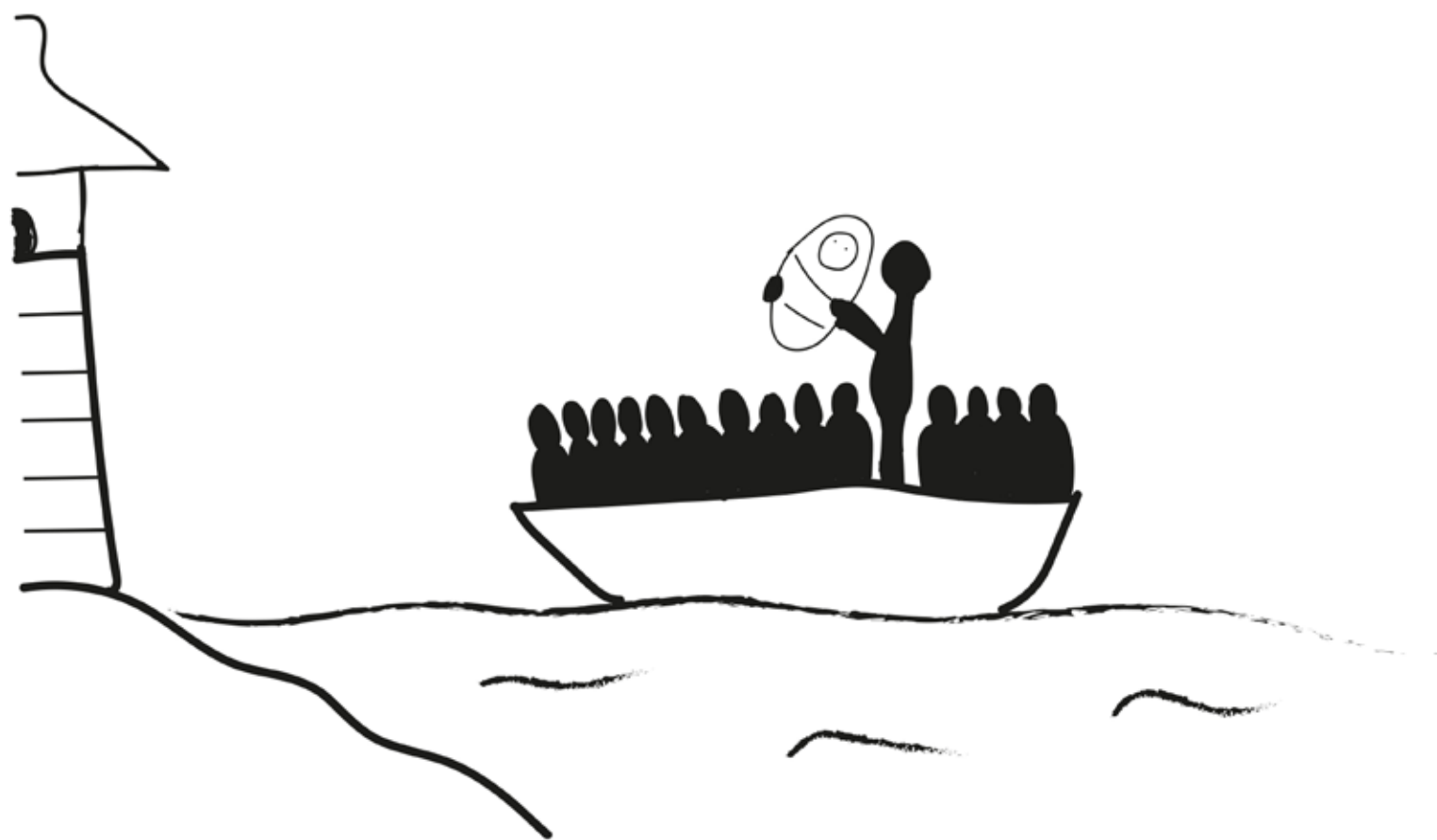

6

L'AMOR QUE ET FA VIURE

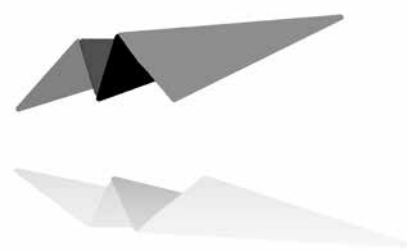
El M.O. va néixer a Tànger, Marroc. La vida a Tànger era complicada, de manera que va decidir fer alguna cosa al respecte. Així doncs, es van reunir una colla d'amics i van aconseguir una pastera, amb la qual van viatjar fins a Melilla una nit d'estiu, juntament amb seixanta persones més. Després de divuit hores a alta mar, van arribar a Cádiz, Andalusia. Hores més tard, la policia va capturar al M.O. i a diverses persones més, i els van portar cap a un centre de menors de Barcelona. Uns dies més tard, van enviar al jove al centre de migrants sols de Puig-Reig on s'hi va haver d'estar fins a complir els divuit anys. El M.O. va sortir sense res i amb la incertesa de què li esperava, què faria, on viuria i de què viuria. Finalment va trobar una casa Okupa on va conèixer una noia i se'n va enamorar.

7

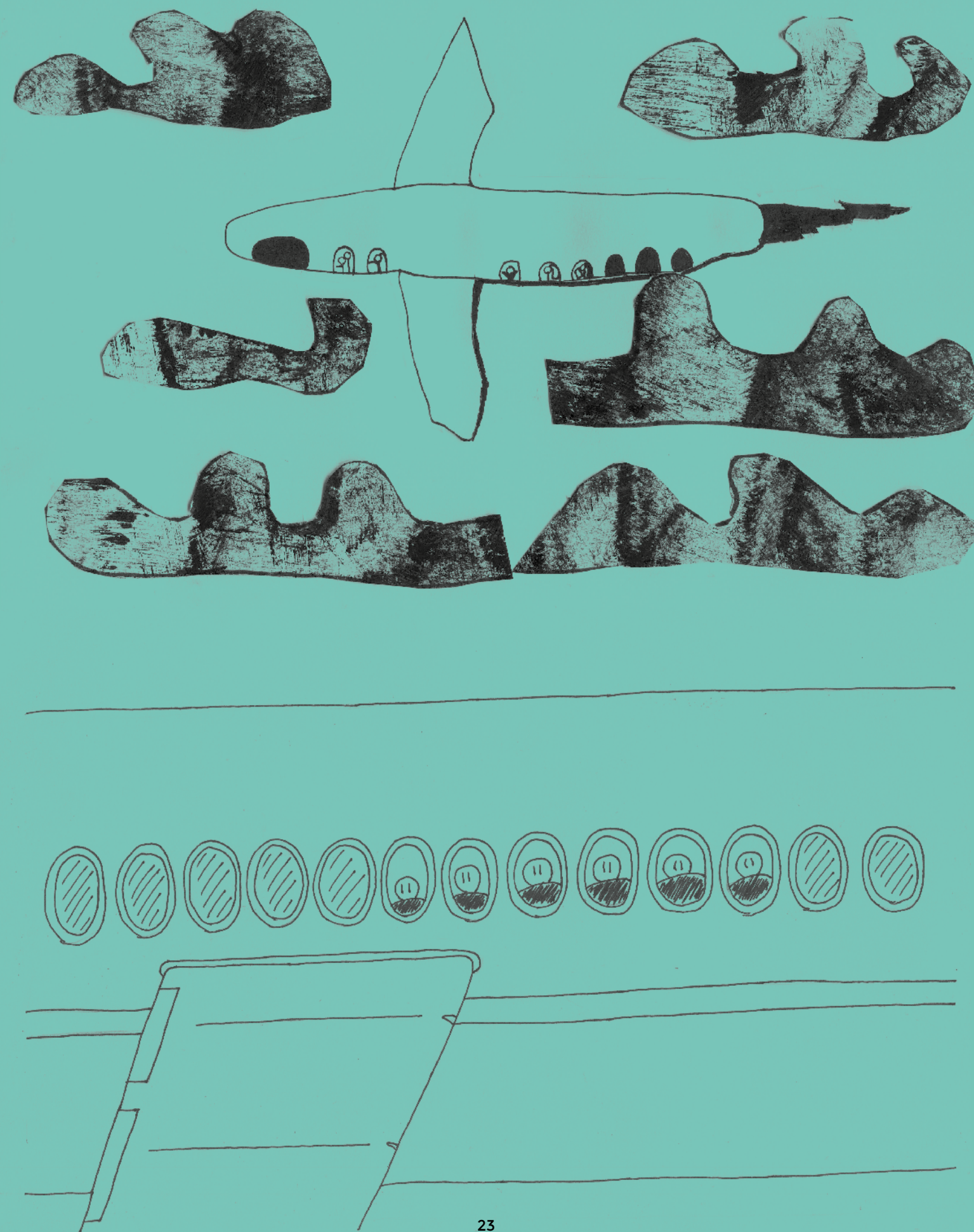
SOLIDARITAT FAMILIAR

El meu pare va néixer el 1976 en un poble del Marroc anomenat Tinghir. Té set germans: dues germanes i cinc germans. No va ser fins que va complir els sis anys que va poder anar a estudiar a l'escola, però, malauradament, aquesta es trobava molt lluny i el seu avi necessitava ajuda a l'hort. Per aquests dos motius, el meu pare només va poder anar a escola un any i es va passar la resta dels anys treballant a l'hort fins que va fer els divuit anys. Aleshores va ser quan es va treure el carnet de cotxe i de camió i es va poder permetre comprar un camió per fer feina com a transportista de material de construcció. Aquest va ser el seu ofici durant diversos anys fins que va conèixer la meua mare, aleshores van tenir els meus dos germans grans i el meu pare va decidir que necessitava una feina millor per tal de mantenir a tota la seva família, així que se'n va anar cap a Espanya. Quatre dels seus germans ja vivien a Espanya, de manera que li van facilitar el viatge amb avió i així, el 2003, el meu pare va poder venir a treballar aquí amb l'objectiu de tenir un millor futur per a tota la seva família. Se'n va anar a viure a Barcelona a casa del seu germà, el qual tenia una carnisseria. D'aquesta manera ell es va posar a treballar immediatament i el seu germà li va fer un contracte laboral per tal que pogués fer els papers per tal de poder treballar en altres feines i també poder venir-nos a visitar

al Marroc. Al cap de nou mesos va aconseguir tenir-ho tot a punt per tornar al Marroc a veure'ns un cop a l'any, mentre seguia treballant a Espanya. Va ser quan va néixer el meu germà petit que el meu pare va decidir portar-nos a tots a Espanya perquè poguéssim tenir un millor futur. El 2017 ens va enviar la visa per poder venir a Espanya on, al cap de dos mesos ens van donar els papers. I ara puc dir que, gràcies a la llarga i dura trajectòria que va fer el meu pare, jo soc aquí, vivint a Berga, estudiant i gaudint de la vida.

**Jo soc aquí, vivint a Berga,
estudiant i gaudint de la vida.**

8

EMPREDORS A BERGA

L'any 2004 el meu pare S.M.A. va marxar del seu país a la cerca de noves oportunitats i a causa de la situació socioeconòmica del país. Va haver de deixar la seva dona a Romania i va emigrar cap a Espanya amb avió. A Barcelona l'esperaven els seus nebots que ja vivien allà des de feia un any, ells van ser qui el van ajudar a buscar feina. Tot just feia un mes que era a Barcelona i ja estava treballant en un circ de Tàrraga on es dedicava a transportar els animals i el material de les carpes. Al cap de poc, vam arribar la meua mare i jo, que aleshores tenia dos anys, i ens vam instal·lar a Tàrraga per començar una nova vida. Uns anys més tard, cansat de viure en unes condicions precàries i sense contracte laboral, el meu pare va plegar del circ i es va dedicar dos anys a treballar de firaire a una fira itinerant amb el seu nebot. Tot seguit, li va sortir feina de paleta a Montmajor, l'Espunyola i es va establir amb tota la família a Casserres. Va ser al cap de poc temps que va plegar de l'obra i, juntament amb el seu cosí, va decidir obrir el seu propi negoci a Berga. Actualment, treballen els meus dos pares a la xurreria de Berga, ubicada al passeig de la indústria i en són els propietaris. Ara estem els tres establerts a Berga liderant la xurreria des de fa dotze anys.

9

VIATGE CAP A LA FELICITAT

M. T., un jove que va néixer a la Guinea Bissau, un país de l'Àfrica occidental; un jove de disset anys que treballava al camp i vivia amb la seva família i que la situació socioeconòmica el va dur a emigrar sol, en busca de la felicitat.

El 2020, en plena pandèmia de la covid-19, va decidir emprendre el seu viatge cap a Espanya. M. T. ciutadà de Afia, una ciutat de Guinea Bissau. Va agafar una furgoneta amb altres companys i va arribar fins a Senegal. A Senegal va treballar durant un temps i quan va recaudar diners va marxar cap a una ciutat gran de Senegal. D'allà va marxar cap a Mundania, i l'esperava una patera amb més de cinquanta persones per emigrar fins a les Palmes, a les, Canàries.

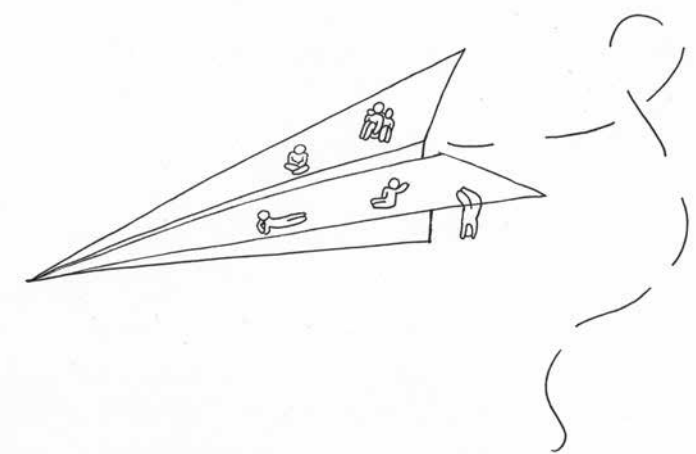
El viatge va ser molt dur. Van estar set dies lluitant contra el mar i les inclemències del temps. Al cap de tres dies se'ls va acabar el menjar i van subsistir amb l'aigua del mar. Va arribar malalt, i els metges el van rebre per ajudar-lo i revifar-lo.

Content d'arribar el seu destí, va emprendre el seu viatge cap a la felicitat. A Canàries va estar en un centre de joves migrants sols, d'allà el van enviar a Madrid i de Madrid a Barcelona. A Barcelona va estar a un centre de Molins de Rei i al cap de sis mesos ja el van derivar a Puig Reig, a Diagrama. Un cop

arribat a Puig Reig la seva educadora social li va suggerir de fer un curs formatiu i va decidir començar el PTT d'auxiliar de jardineria de Puig Reig.

Actualment està fent pràctiques a una empresa de Puig Reig i està molt content. Té moltes ganes de tenir el seu propi pis i emancipar-se.

D'aquí uns anys, vol tornar a Guinea Bissau. També té la il·lusió de treballar per poder estalviar molt i poder portar la seva família aquí.

10

L'OLOR QUE EM TRANSPORTA A TÀNGER

El Y.Z. jove de setze anys, nascut a Tànger (Marroc). Va viure els seus primers onze anys a Tànger amb la seva família. A Tànger els nois que compleixen quinze anys han d'anar al servei militar obligatori. A la família la idea de què els seus fills s'allistessin a la mili no els agradava i va ser el detonant per a pensar en marxar a Espanya i començar un nou projecte de vida. Aleshores, el seu pare era membre de l'ajuntament de Tànger i amb tres mesos els van facilitar la visa per a marxar tots a Espanya. Així que, el 2016, tota la família va emprendre un viatge amb avió cap a Barcelona. La vida a Tànger li agradava, anava a l'escola pública Mohamed Sades, feia 5é de primària i el seu germà, a punt de fer quinze anys, anava a un institut privat Francès. Actualment, el Y. Z. està finalitzant el curs del PTT d'Auxiliar de Vendes, oficina i atenció al públic. L'any que ve li agradaria fer el CFGM de electromecànica i continuar el seu itinerari formatiu. Des que va arribar a Berga, ara ja fa quatre anys, les coses a nivell familiar han canviat molt. Actualment viu amb la seva mare i germans. Treballa els cap de setmana a una parada del mercat de Berga i té ganes de tirar endavant la família i, junts, construir un futur millor.

PROMOCIÓ 2021 - 2022